

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA GOSPODARSTVO, TURIZEM IN ŠPORT
Kotnikova 5
1000 Ljubljana
Gp.mgts@gov.si

Gospod Matjaž Han, minister

Datum: 27. september 2023

Zadeva: Stališče Gospodarske zbornice Slovenije do Predloga direktive Evropskega parlamenta in Sveta o skupnih pravilih za spodbujanje popravila blaga in o spremembi Uredbe (EU) 2017/2394 ter direktiv (EU) 2019/771 in (EU) 2020/1828

Na Gospodarski zbornici Slovenije (v nadaljevanju: GZS) smo obravnavali Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o skupnih pravilih za spodbujanje popravila blaga in o spremembi Uredbe (EU) 2017/2394 ter direktiv (EU) 2019/771 in (EU) 2020/1828 (v nadaljevanju: predlog direktive) in vam v nadaljevanju posredujemo svoje stališče do omenjenega predloga direktive.

GZS kot polnopravna članica mednarodnih gospodarskih združenj EUROCHAMBRES, ORGALIM in International Chamber of Commerce (ICC) skrbi za aktivno vključevanje predstavnikov slovenskega gospodarstva v postopke oblikovanja evropskih predpisov že v fazi njihove priprave. Menimo, da je le na tak način mogoče preprečiti nepotrebna dodatna administrativna bremena za podjetja ter doseči ustrezno uravnoteženost med okoljskimi in potrošniškimi cilji na eni ter gospodarskimi cilji na drugi strani, ki naj vodi v ohranjanje konkurenčnosti slovenskih podjetij znotraj in onkraj notranjega trga EU. Vsled navedenega predlagamo, da pristojno ministrstvo za gospodarstvo predloge in pripombe GZS smiselno upošteva in vključi v skupno stališče RS in ga ustrezno zagovarja na evropski ravni.

I. Splošne ugotovitve in izhodišča

Spodbujanje pravice do popravila blaga lahko pomembno prispeva k trajnostnemu prehodu v gospodarstvu in gospodarnejši uporabi naravnih virov. Večji del podjetij sicer že posluje skladno z načeli družbene odgovornosti, kar jih spodbuja k sprejemanju okolju prijaznih praks. Podjetja skladno z globalnimi trendi tudi v Sloveniji namreč postajajo vse bolj ekološko ozaveščena, »pravica do popravila blaga« pa zato tudi vedno bolj pomembna, saj poudarja trajnostne vzorce proizvodnje in potrošnje. Ker pa **doseganje višjih stopenj popravljivosti blaga pomeni bistvene spremembe pri načrtovanju ter izvedbi utečenih poslovnih procesov** podjetij, mora biti zagotovljeno sodelovanje gospodarstva pri določanju pogojev, povezanih s popravilom blaga, istočasno pa morajo nosilci politik zagotoviti finančne in nefinančne spodbude za lažji prehod.

Ne glede na načelno koristnost ciljev, ki jih zasleduje predlog direktive, na GZS opozarjamo, da **v mnogih primerih prioriteta popravljivost blaga ne bo vselej najbolj trajnostna rešitev**, saj je nakup sodobnejše naprave lahko celo trajnejši oz. okolju prijaznejši od popravila stare naprave ob upoštevanju, da na primer nova naprava porabi bistveno manj energije, vode ali drugih virov kot naprava starejše izdelave. Zato na GZS zakonodajalca pozivamo k holistični obravnavi pravice do popravila blaga in sprejemanju takih zakonodajnih rešitev, ki bodo predstavljale čim manjše stroške za podjetja ter čim manjše dodatne administrativne obremenitve podjetij. Dodatno pripominjamo, da predlog direktive predstavlja za proizvajalce še dodatne izzive in bremena, saj se bodo ti morali usmeriti k zagotavljanju »ekodesign« izdelkov, kar bo omogočalo popravila posameznih sestavnih delov, to pa pomeni dodatne prilagoditve proizvodnih procesov, nova znanja in izobraževanja kadrov ter posledično dodatne stroške. Zato ocenjujemo, da je potrebno v končni verziji direktive ob upoštevanju zgoraj navedenega, zagotoviti primerno uravnoteženost med obremenitvami proizvajalcev na eni strani ter trgovino na drugi strani.

Na podlagi predhodno prepoznanih dobrih praks med podjetji, se na GZS zavzemamo za t. i. **pristop "od spodaj navzgor"**, ki spodbuja podjetja, da se prostovoljno zavežejo trajnostnemu razvoju ter oblikovanju varnega poslovnega okolja, ki daje prednost učinkovitim procesom in razporejanju virov. Ta pristop po našem mnenju omogoča podjetjem, da prevzamejo pobudo v svojih prizadevanjih za trajnost, hkrati pa zagotavlja, da trg ostaja prilagodljiv (konkurenčen) glede na posebnosti posameznega območja oziroma države. Pred sprejemanjem končne verzije predloga direktive je potrebno izvesti celovito presojo učinkov implementacije predlagane rešitve in sicer iz vidika izvedbe novih zahtev in njihove sorazmernosti ter pozitivnega učinka na krožno gospodarstvo. Zahteve, ki jih predvideva predlog direktive pa morajo biti skladne z obstoječo zakonodajo in zahtevami za proizvajalce ter prodajalce (na primer CE oznake, potrdila o skladnosti proizvodov, RoHS direktiva, Ecodesign itd.). Glede na to, da predlog direktive pokriva vse proizvode na enak način ocenjujemo, da je tak pristop presplošen, saj je po našem mnenju **potrebno upoštevati posebnosti (značilnosti) posameznih blagovnih skupin oziroma proizvodov**, kar zahteva oblikovanje in presojo zahtev od primera do primera. Ob tem je potrebno upoštevati razlike v proizvodih, posebnosti proizvodov, ki so namenjeni za profesionalno rabo oziroma s strani izvajalcev gospodarskih dejavnosti (na primer gradbeni proizvodi) ter izdelki, ki so namenjeni končnemu potrošniku za njihovo rabo. Ob tem tudi ne gre zanemariti dejstvo, da nekatere izdelke potrošnik lahko popravi sam brez nevarnosti zanj oziroma za okolico, nekatere izdelke pa lahko popravi le pooblaščen oseba.

Spremembe, ki jih napoveduje predlog direktive bodo za številne gospodarske panoge predstavljale velike izzive za prilagoditev poslovnih procesov, vključno z dodatnimi zahtevami glede novih znanj zaposlenih, vsaj v začetni fazi pa tudi dodatna finančna sredstva. To se bo odražalo predvsem v težavah pri prilagoditvi malih in srednje velikih podjetij (MSP). **Generalno ugotavljamo, da predlog direktive zanemarja posebnosti MSP, četudi so MSP vsaj deklarativno na vrhu agende Evropske komisije.** Zato predlagamo, da se po vzoru Avstrije predvidi uvedba **vavčerjev za potrošnike**, ki bi spodbujali odločitve za popravilo namesto za nakup novih izdelkov. Predlagamo tudi uvedbo **znižane davčne stopnje** za izdelke, ki bodo obnovljeni in se bodo preko prodajnih kanalov ponujali potrošnikom. Le s **pozitivnimi spodbudami** bomo (vsaj v prvi fazi) dosegli tudi konkurenčnost evropskih proizvodov glede na proizvode iz tretjih držav, podjetja pa bodo dodatno stimulirana za čim več popravil izdelkov glede na možnosti, ki jih daje direktiva.

II. Glavni vsebinski poudarki stališča GZS

1. Obseg in enaki konkurenčni pogoji za podjetja

Po mnenju GZS mora predlog direktive zagotoviti ustrezno ravnovesje med okoljskimi cilji in potrebo po zagotavljanju kakovostnih, zanesljivih in varnih izdelkov potrošnikom. Možnost popravila blaga, zlasti če ga izvajajo tretje osebe, ne sme škodovati ugledu proizvajalca ali prodajalca in splošni uporabniški izkušnji.

Kot pozitiven ocenjujemo potencial, da lahko ureditev spodbudi večjo zvestobo strank, zlasti do lokalnih podjetij.

Breme prehoda bo za male trgovce precejšnje, ker sami namreč ne bodo mogli zagotavljati popravil. Birokratske obremenitve (vračanje izdelkov, pošiljanje, določanje roka, zahtevki za nadomestilo/zamenjava, izguba uporabe itd.) bodo posledično povzročile veliko breme za MSP. Zato je potrebno predvideti tudi poenostavljen režim za mala in srednja podjetja.

Postopek za ravnanje z uvoženim blagom, ki vstopa na notranji trg prek posameznih nakupov v e-trgovini, je treba dodatno opredeliti z namenom, da se zagotovi pravična konkurenca s trgovci na drobno s sedežem v EU ter prodajalci iz tretjih držav. Če to ne bo zagotovljeno ocenjujemo, da bi lahko tvegali izkrivljanje konkurence v škodo domačih podjetij in kršitev konkurenčnih pravil na notranjem trgu EU.

Ovisno od zasnove izdelka bodo nove specifikacije za garancijo in popravljivost izdelkov vplivale na že utečene in obstoječe poslovne procese, zlasti v primerih, ko morajo biti ustrezni rezervni deli dolgoročno dostopni za popravila. Poleg tega se je potrebno zavedati, da mora biti podjetjem zagotovljena potrebna infrastruktura za popravila (komunikacija s stranko, prevzem blaga, vzpostavitev servisne delavnice, strokovni kadri itd.). Za podjetja navedene obveznosti lahko predstavljajo velike logistične in finančne obremenitve, kar posledično lahko privede do slabšega globalnega konkurenčnega položaja evropskih proizvajalcev.

2. Nejasnost pravil o popravljivosti izdelkov in ustrezna podpora podjetjem

Opozarjamo, da je oceno ali je zamenjava izdelka z novim ali njegovo popravilo zaželeno z vidika trajnosti mogoče podati šele, ko podjetje primerja obe možnosti ob vsakem posameznem primeru posebej (torej *case by case*). Glede na specifična znanja lahko le proizvajalec oziroma trgovec najbolje ocenita, katero pravno sredstvo je najprimernejše.

Opozarjamo, da bo prišlo do pomanjkanja kadra, ki bo razpolagal z potrebnimi znanji in izkušnjami za zagotavljanje popravil blaga. Zato je potrebno pravočasno zagotoviti delovno silo, ki bo lahko realno zgotavljala vse zahteve iz predpisov.

Pri obravnavi vseevropskega zahtevka je potrebno opozoriti, da so naprave, ki vključujejo baterije, razvrščene kot nevarno blago in je zato potrebno z njimi ravnati temu ustrezno. Zato je potrebno pri določenih blagovnih skupinah ustrezno upoštevati tudi varnostni vidik popravila takega blaga.

Zaradi racionalizacije poslovanja podjetij ob dodatnih zahtevah ter zagotavljanju konkurenčnosti evropskega gospodarstva, je potrebno zagotoviti spodbude za zmanjšanje

stroškov popravil in sprejemanje trajnostnih ukrepov, kot na primer znižane stopnje DDV ali druge davčne spodbude za podjetja, ki se osredotočajo na večjo okoljsko prijaznost izdelkov.

3. Definicije in področje uporabe EU pravnih podlag

Zaradi široke opredelitve "proizvajalca" v predlogu direktive, predvsem trgovci na drobno (retail) izražajo zaskrbljenost, da bi nove obveznosti nesorazmerno vplivale na njihov položaj. Cilj predloga direktive je predvsem okrepiti varstvo potrošnikov in kot taka se direktiva posledično osredotoča izključno na izdelke, ki jih kupijo končni potrošniki. Vendar pa obstajajo nekatere nedoslednosti v sami strukturi predloga direktive glede definiranja blagovnih skupin oziroma izdelkov. Člen 5 namreč omejuje obveznost popravila na izdelke, ki izpolnjujejo merila za popravljivost in so naštetja v Prilogi II k predlogu direktive. Vendar opozarjamo, da Priloga II vključuje pravila, ki ne veljajo le za razmerja B2C, ampak tudi za razmerja B2B, torej širše. V izogib nejasnostim in skladno z namenom direktive, GZS predlaga jasno razmejitev razmerij med podjetji in potrošniki (B2C) na eni ter med podjetji (B2B) na drugi strani. Glede na navedeno ter z namenom uskladitve s 1. členom predloga direktive, na GZS predlagamo, da se Priloga II revidira na način, da se izdelki blagovne skupine v pogodbenih razmerjih B2B v celoti izključijo iz področja uporabe predloga direktive.

4. Evropski obrazec s podatki o popravilu

Na podlagi izkušenj in odziva članic GZS ocenjujemo, da pravna obveznost uporabe standardiziranega vseevropskega obrazca za oceno stroškov popravila ne bi povečala pripravljenosti potrošnikov za popravilo blaga. Ukrepi po direktivi morajo biti po naši oceni sorazmerni z namenom, ki ga zasledujejo ter obremenitvijo podjetij na drugi strani. Opozarjamo, da bi uvedba standardiziranega obrazca za podjetja predstavljala nove administrativne in kadrovske obremenitve, zato ocenjujemo, da ta ukrep ni potreben. Menimo, da podjetja dovolj dobro poznajo potrošnike na trgu, kjer tržijo proizvode in bodo znala sama oceniti, na kakšen način je potrošnikom najbolj primerno podajati te informacije, saj se obnašanje in navade potrošnikov močno razlikujejo med državami članicami.

5. Vloga potrošnikov in obstoječe pravice potrošnikov po evropski zakonodaji

Ocenjujemo, da bi moral biti cilj zakonodajnega okvira EU spodbujanje potrošnikov k razumnejšim odločitvam in prevzemanju večje odgovornosti ob nakupu novih izdelkov, tudi preko ustreznega ozaveščanja o okoljskih vidikih. Potrebno se je zavedati, da ima vsak potrošnik na notranjem trgu EU že zagotovljeno pravico do brezplačnega popravila blaga ob izpolnjevanju določenih pogojev, ki jih opredeljuje nacionalna zakonodaja na področju varstva potrošnikov. V Sloveniji je zaščita potrošnikov sicer v primerjavi z drugimi pravnimi redi držav članic EU nadpovprečna (paternalistična), potrošniška zakonodaja pa se razlikuje od države do države članice, saj temelji na minimalni harmonizaciji znotraj EU. Posledično so slovenska podjetja že v začetni fazi postavljena v nekonkurenčni položaj z drugimi gospodarskimi subjekti znotraj EU, kar negativno vpliva tudi na čezmejno izvajanje storitev oziroma prodajo. Po izkušnjah članov GZS namreč potrošniki v večji meri, če je le mogoče, izberejo zamenjavo z novim izdelkom namesto popravila. Zato ocenjujemo, da bi bilo potrebno potrošnike z mehkiimi ukrepi (ozaveščanje, finančne vzpodbude, ugodnejše davčne stopnje itn.) vzpodbuditi k večji naklonjenosti za popravila izdelkov.

Za pravilno implementacijo direktive je nujno zagotoviti ustrezno kvaliteto popravil ter določiti glede na blagovne skupine, kdo in kakšna popravila se lahko izvedejo na proizvodih, da bi

zagotovili ustrezno varnost proizvodov in izdelkov. Zato je tudi pri popravilih potrebno zagotavljati spoštovanje predpisanih standardov ter zahtev. Pri čim daljši življenjski dobi izdelka igra pomembno vlogo tudi vzdrževanje izdelka s strani potrošnika. Študije namreč kažejo, da se potrošniki sicer dobro zavedajo pravilnega čiščenja in vzdrževanja gospodinjskih aparatov, vendar se ti preprosti postopki sorazmerno redko izvajajo, saj po nekaterih raziskavah namreč le 1/3 potrošnikov redno čisti in vzdržuje svoje gospodinjske aparate. Zato ocenjujemo, da je potrebno ozaveščenost potrošnikov povečati tudi s pomočjo potrošniških organizacij, in ne le skozi nalaganje novih administrativnih bremen podjetjem.

III. Pripombe GZS k posameznim členom predloga direktive

1. K 2. in 5. členu predloga direktive; opredelitev »proizvajalca«, vloga trgovcev na drobno in posledice za zavezance glede obveznosti popravila

V zvezi z definicijo »proizvajalec« opozarjamo, da se predlog direktive sklicuje na opredelitev v 2. členu Uredbe o okoljsko primerni zasnovi trajnostnih izdelkov. Pripominjamo, da je v predlogu omenjene uredbe »proizvajalec« opredeljen kot *»vsaka fizična ali pravna oseba, ki izdeluje izdelek ali za katero je tak izdelek zasnovan ali izdelan in ta izdelek trži pod svojim imenom ali blagovno znamko ali, če take osebe ali uvoznika ni, katero koli fizično ali pravna oseba, ki daje proizvod na trg ali v uporabo«*. Glede na navedeno ocenjujemo, da gre za neskladje z usmeritvijo predloga direktive, po kateri bi morali obveznost popravila primarno prevzeti proizvajalci. Glede na zgoraj navedeni sklic na uredbo, pa bi bilo tveganje obveznosti popravila lahko preneseno na »retail« sektor v primerih, ko bi proizvajalec prenehal s poslovanjem ne glede na vzroke. Posledično bi to pomenilo, da bi trgovci morali imeti na zalogi večje količine rezervnih delov za različne proizvajalce, kar pa v praksi ni realno izvedljivo, saj je ekonomsko nevzdržno. Podobna težava se lahko pojavi v primerih, ko proizvajalec zunaj EU ni imenoval pooblaščenega zastopnika znotraj EU. V teh primerih namreč nastopi prenos odgovornosti po dobavni verigi od uvoznika do trgovine na drobno. Glede na navedeno predlagamo, da se opravi ponovni razmislek glede izvedljivosti take ureditve in se skozi oblikovanje nove, ustrežnejše definicije obveznosti proizvajalcev ter trgovcev sorazmerno uravnotežijo.

2. K 4. členu predloga direktive; evropski obrazec za zagotavljanje informacij o popravilu

V skladu s 4. členom predloga direktive, morajo podjetja, ki izvajajo popravila, potrošnikom na njihovo zahtevo pred sklenitvijo ustrezne pogodbe za popravilo blaga zagotoviti obrazec na trajnem nosilcu podatkov, ki vsebuje temeljne informacije iz 4. odstavka 4. člena predloga direktive.

Na GZS glede na izkušnje podjetij izražamo dvom v to, da bi lahko nova pravna obveznost (administrativna obremenitev) uporabe standardiziranega vseevropskega obrazca povečala pripravljenost potrošnikov za odločitev za popravilo. Strinjamo se z usmeritvijo Evropske komisije, da se s predlogom prispeva k trajnostnemu gospodarstvu, vendar pa ukrepi ne bi smeli povzročiti nepotrebne prisile za podjetja, če obenem ni zagotovljena sorazmerna korist za potrošnike. Po oceni naših članov namreč obvezna uporaba takega obrazca ustvarja dodatno administrativno obremenitev za podjetja, ki ne bo dosegla zaželenega učinka. Zato zagovarjamo prostovoljno, neobvezno uporabo obrazca, ki ga prilagodi vsako podjetje svojim že utečenim poslovnim procesom.

3. K 5. členu predloga direktive; kakovost in varnost izdelkov ter zagotavljanje varstva intelektualne lastnine

Predlog direktive obvezuje proizvajalce, da neodvisnim ponudnikom popravil zagotovijo dostop do svojih rezervnih delov in informacij/navodil za izvajanje popravil na njihovih izdelkih. Glede na raznolike blagovne skupine ocenjujemo, da je potreben prilagojen pristop za razlikovanje med izdelki, ki jih je lažje popraviti in kompleksnejšimi izdelki, ki zahtevajo specializirane storitve oziroma popravila s strani posebej za to usposobljenih oseb. Zlasti pri zelo zapletenih napravah so ključnega pomena ustrezno znanje in posledično tudi ustrezno zavarovanje odgovornosti, če gre za nevarne proizvode, kar za podjetja ponovno predstavlja dodatno finančno obremenitev.

Potrošniki bi morali biti predhodno tudi obveščeni o morebitnih tveganjih, povezanih z uporabo nekvalificiranih serviserjev, ki jih proizvajalci niso pooblastili za popravilo njihovih izdelkov. Ob tem je pri določenih blagovnih skupinah potrebno upoštevati tudi kibernetiko varnost pri popravilu, zagotavljanje varstva osebnih podatkov, itd. Glede na navedeno predlagamo, da se potrošnike seznanijo tudi z navedenimi informacijami brez standardiziranega obrazca temveč na način, ki ga oblikuje vsako podjetje samostojno ob upoštevanju svojih že utečenih poslovnih procesov, IT sistemov, itd.

Dodatno pripominjamo, da dostop do vseh informacij o popravljivosti izdelkov s strani serviserjev lahko od podjetij zahteva, da serviserjem zagotovijo poslovno občutljive informacije o teh izdelkih, kar bi lahko evropska podjetja postavilo v slabši položaj v primerjavi z drugimi konkurenti izven EU. Trenutni predlog namreč ne omenja zaščite tako občutljivih informacij, kot so poslovne skrivnosti ali pravice intelektualne lastnine, ki sta ključna za varovanje in spodbujanje nadaljnjih raziskav in razvoja podjetij, zato predlagamo, da se ta člen dopolni na način, da bo zagotavljal varstvo intelektualne lastnine in poslovnih skrivnosti podjetij znotraj EU.

4. K 6. členu predloga direktive; zagotavljanje informacij o pravici do popravila

Opozorjamo, da predlagana široka definicija "proizvajalca", na kar smo opozorili predhodno, lahko povzroča dodatne težave tudi pri obveznosti zagotavljanja podajanja informacij potrošnikom glede pravice do popravila v 6. členu. Zastavlja se namreč vprašanje, kako naj se v EU spoštuje dolžnost obveščanja predvsem pri trgovcih na drobno, saj ni jasno ali morajo zadnji v dobavni verigi kljub proizvajalcem, ki v trenutku dajanja na trg blaga še poslujejo, v izogib morebitnim tveganjem, objaviti dodatno informacijo glede zagotavljanja popravil v primeru, da proizvajalec ne bi več posloval. V praksi lahko na ta način nastane precejšnja zmeda. Ne predstavljamo si, da bi trgovci na drobno morali stalno spremljati ali proizvajalci blaga, ki ga ponujajo končnim potrošnikom, še vedno poslujejo. Ob tem se nam zastavlja tudi vprašanje, kako je z zagotavljanjem rezervnih delov za večje število popravil v primerih, ko proizvajalec ne bi več posloval. Praktično bi bilo to v teh primerih skoraj nemogoče. Potrebno se je namreč zavedati, da bi bila hramba rezervnih delov »na zalogo« za vse blago, ki ga trgovci na drobno prodajajo nemogoča, tak strošek pa bi predstavljal nesorazmerno finančno obremenitev zanje. Obenem je potrebno upoštevati tudi, da se bo področje uporabe direktive postopoma širilo z ustrezno razširitvijo priloge na vedno več blagovnih skupin in s tem tudi na vedno širši krog proizvajalcev.

5. K 12. členu predloga direktive – izračun stroška popravila v primerjavi s stroškom zamenjave izdelka

Predlog direktive od prodajalcev zahteva popravilo tudi pokvarjenega izdelka, pri katerem so stroški zamenjave enaki ali višji od stroškov popravila. Potrošniki tako lahko zamenjavo z novim izdelkom izberejo le v primeru, da to predstavlja cenejšo možnost. Ob tem ocenjujemo, da bi bilo treba dodatno definirati, kakšne izračune stroškov je treba opraviti za izvedbo te ocene z namenom, da se za podjetja zagotovi dodatna pravna varnost (na primer ali je izračun stroškov omejen na dele ali komponente ali vključuje tudi strošek dela oziroma druge stroške). Pri odločitvi med popravilom ali zamenjavo je potrebno upoštevati tudi možnost, da popravilo na primer zaradi kompleksnosti ali pomanjkanja rezervnih delov traja več časa. Zato mora predlog direktive zagotavljati večjo prožnost za podjetja ter upoštevanje različnih dejavnikov. Dodatne izzive vidimo tudi v primerih, ko bo v okviru garancijskega roka potrebno izdelek večkrat popravljati oziroma, če bi bilo potrebno izdelek večkrat popraviti v garancijskem obdobju. Proizvajalci oziroma prodajalci namreč ne upoštevajo le absolutnih stroškov popravila, ampak upoštevajo tudi druge vidike na primer razmerje med nakupno ceno in stroški popravila, način obračunavanja zamenjave in ugled podjetja.

Glede na navedene strokovne argumente predlagamo, da pristojno ministrstvo predloge in pripombe GZS smiselno upošteva in vključi v skupno stališče Republike Slovenije in ga ustrezno zagovarja na evropski ravni. Prosimo vas tudi za povratne informacije glede končnega stališča Republike Slovenije do navedene tematike. Za dodatna pojasnila in nadaljnje sodelovanje smo vam na voljo.

S spoštovanjem,

Pripravila:

Barbara Gnilšak, Pravna služba GZS

mag. Marko Djinović
Izvršni direktor

Poslano v vednost:

- G. David Brozina, Veleposlanik - namestnik stalnega predstavnika, predstavnik v COREPER I, Stalno predstavništvo RS pri Evropski komisiji v Bruslju, e-mail: david.brozina@gov.si

Stališče je javno objavljeno na spletni strani GZS: www.gzs.si